

CSELEKVÉS, TÖRTÉNÉS, LÉTEZÉS

Dr. Magai István

2023. január

ELŐSZÓ

A nyelvtani emlékeink alapján rávágthatjuk, hogy a címben lévő „*cselekvés, történés, létezés*” éppen az ige szófajunk három jellemzője. Ilyen szavaink például az *olvas, néz, leesik, olvad, él...* igék.

A magyar *ige* szó görög megfelelője a *logosz*, amely tágabb értelemmel bír, ugyanúgy, mint az angol *word* szó is, ezért a fordításoknál értelmezésre is szükség van ahhoz, hogy az eredeti írói közlendő hitelesen jelenjen meg a fordításban. Az ige szónak van még egy sajátos megjelenése, az *Ige*, amely a nyelvi közlésen is túlmegy. Olyan létezőre vonatkozik, akinek a „*szava*” egyben cselekvést és történést is von maga után. Ha mi mondunk, vagy írunk valamit, akkor azután még valakinek meg is kell csinálnia azt. Magától nem megy.

Ha tényleg lenne olyan ige, amely/aki nem csak szó-beszéd, hanem egyben cselekvés, vagy történés is, akkor a mi szavunk miért nem ilyen hatékony? Vagy lehet, hogy a mi szavaink, beszédünk, gondolati közléseink is ilyenek, csak nem tudjuk?

A jelenlegi fősodratú felfogás szerint az anyagi és a szellemi világunk elválik egymástól a maguk külön szabályaival, törvényszerűségeivel együtt, ezért nem divat a szavainknak túl nagy jelentőséget tulajdonítani. Vannak sokan, akik a beszédet egyenesen a gondolataik elfedésére használják. Az ige is csak egy szófajnak számít a sok közül, gondolhatnánk, de mi van, ha tévedés volt a fizikai/anyagi és a szellemi világ történelmi léptékű szétválasztása?

A fenti kérdések jelentőségét több tényező is alátámasztja: „*A görög szellemtörténet több évszázados fejlődése során a logosz szó a világ- és létértelmezés legfontosabb szimbólumává lett*”¹ olvashatjuk a jelzett lexikonban. A *logosz* szó a megfelelő környezetével a fent említett *Ige* megnevezésre szolgál. Az idézett lexikoni megállapítás arról is árulkodik, hogy a létünk értelmezése évszázadok alatt sem juthatott nyugvópontra, sőt látjuk, hogy napjainkban állt csak igazán a feje tetejére.

Talán valami alapvető még hiányzik a képből? A cselekvésekkel, történésekkel csak elboldogulunk, de mi olyan bonyolult, a létezésünkben, hogy nem jutottunk még a végére? Nincsenek megfelelő fogalmaink, vagy a gondolkodásunk nem megfelelő a létünk vizsgálatához? Esetleg a szándékaink vezetnek félre?

A hétköznapi igehasználatunkon túl, a keresztyén/keresztény (görögül: krisztianosz) kultúrában tölt be fontos szerepet a fent idézett *logosz* szó, amely a kapcsolt nyelvi környezetével együtt fejezi ki azt a magyar *Igét*, aki már a cselekvést, történést és létezést egy folyamatba kapcsolva, elválaszthatatlanul jeleníti meg.

1 arcanum.com/hu/online-kiadvanyok/Lexikonok-keresztyen-bibliai-lexikon-C97B2/I-CA186/logosz-CA1E3/

Ezzel szemben mi emberek, nem folyamatban, hanem eseményekben szoktunk gondolkodni, ahol van cselekvő, akivel, vagy aki által valamilyen esemény történik, és a létezését mindezekről elválasztható állapotnak tekintjük, aminek aztán vagy örülünk, vagy nem.

Ha el akarunk jutni A-ból B-be, akkor mehetünk egyenesen a GPS koordináták szerint, mehetünk úgy is, hogy utakat keresgélünk, hátha az közelebb visz a célhoz, de mehetünk úgy is, hogy elindulunk találmra, aztán vagy odatalálunk, vagy sem. Ha a B egy város, akkor célszerű a GPS navigáció, ha ismerjük a koordinátáit, de hogyan viselkedünk, ha a B egy egzisztenciális, vagy egy lelki cél, GPS koordináták nélkül?

A létezésünk évezredek óta foglalkoztatja az embereket. Van, akinek az érdeklődése a hasáig terjed, de ezen túl az írásbeli közlések ismeretében hatalmas tudás halmozódott fel a könyvtárainkban. Lehet ehhez még lényegeset hozzátenni? Ennek megválaszolásához csak annyit kell látnunk, hogy a tudásból, az információ halmazból vajon származhat élet?

Ha el is fogadjuk a létünket tényként, de hol találhatjuk a forrását és az erő-forrásait? Ennek a kérdésnek a megválaszolásához először egy 2000 éves, görögből fordított írást idézünk, amely nagy ismertségnek örvend ugyan, de nem ilyen összefüggésben szokták idézni.

Ezt követően az ismert fizikai anyagi jelenségeket vesszük szemügyre, és keressük azokat az információkat, amelyek nem csak a fizikai mivoltunkat írják le, hanem részt is vesznek az életünk anyagi, szellemi és lelki megnyilvánulásai alakulásában, vagyis az életünk folyamatában.

KEZDET BEN VOLT AZ IGE

A gondolataink rendszerezéséhez egy görögből fordított, 2000 éves interpretációt használunk fel, amelyhez mérhető mélységű és komplexitású, időtálló írást, nem ismerünk:

János evangéliuma 1.1-18

¹*Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.*

²*Ő kezdetben Istennél volt.*

³*Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.*

⁴*Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.*

⁵*A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.*

⁶*Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János.*

⁷*Ő tanúként jött, hogy bizonyítást tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen általa.*

⁸*Nem ő volt a világosság, de bizonyítást kellett tennie a világosságról.*

⁹*Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.*

¹⁰*A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt:*

¹¹*a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt.*

¹²*Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében,*

¹³*akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.*

¹⁴*Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.*

¹⁵*János bizonyítást tett róla, és azt hirdette: Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.*

¹⁶*Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre.*

¹⁷*Mert a törvényt Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jött el.*

¹⁸*Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt. "*

Ez a bibliai idézet, szinte minden nyelven, milliárdos példányszámban olvasható könyvtárakban, templomokban, otthonokban és a neten is. Bizonyára olvasták sokan, de értjük is?

A Bibliában olvashatunk Istentről, aki mint Atya, Fiú és Szentlélek ismerhető meg számunkra, de mi, vagy ki az az Ige, akiről azt olvashatjuk, hogy „Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött... ... Az Ige testté lett, közöttünk lakott, ”?

Mielőtt teológiai labirintusokba keverednénk, összpontosítsunk a célkitűzésünkre: Először az Ige fizikai, reális megjelenését kívánjuk megvizsgálni, és aztán, ha lehet, felfedni a valóságát, jellemzőit. Kezdjük mindjárt a kérdéseinkkel:

A „kezdetben” azt jelenti, hogy a világunk, a létezésünk kezdetén? Volt egyáltalán kezdet és teremtés? Most megtalálhatjuk a nyomát az általunk ismert anyagi világban? Mi lehet az, ami kezdetektől fogva minden anyagi- és nem anyagi teremtményben is megtalálható?

Amit a létünkkel kapcsolatban tudhatunk:

A modern természettudományok ismerik az információ fogalmát, de a kvantummechanikát kivéve, nem tulajdonítanak neki anyagi befolyást. Amolyan tudásbővítő szerepet játszik az ember tudatos életében. Sokan úgy gondolják, hogy a matériára nincs közvetlen hatása.

Olyan materialistának nevezett vélekedés is van, hogy az anyag (anyagi lét) határozza meg a tudatunkat, és nem fordítva, de ez eleve nonszensz, mert az anyagi hatásoknál minden hatásnak van egy ellenhatása: erő-ellenelő, nyomás-ellennyomás, impulzus-csere, kölcsönös vonzás-taszítás, erőter-kölcsönhatás...

Ha az anyag „*produkál*” valamit, akkor az vissza is hat rá valahogyan. Olyan anyag nem létezhet, amely csak kifelé hat, de nem jön létre visszahatás. Ez maga lenne egy teremtési esemény, amely anyagi visszahatást nem okozó, tehát független tudatot produkál, vagy független információt hoz létre. A teremtés tagadása így, a burkolt emberi teremtési kísérlet segítségével, elég gyenge lábakon áll. Sok ideológiai zsákutcától megmenekült volna az emberiség, ha az érintett filozófusok 200 éve rájönnek erre a bakira.

Nehéz cáfolni, hogy az anyagra vonatkoztatott fejlődésméletek léte így a saját cáfolatukat is szolgáltatják. Milyen eredetű lehet az a mozgó, fejlesztő hatás, amely egyszerre anyagi is meg nem is? Változások persze vannak, de még adósak vagyunk azzal, hogy akkor mi is mozgatja az anyagi világunkat.

Azzal a gondolattal is eljátszhatunk, hogy a tudatunk, mint információhordozó, nem független az anyagtól, hanem annak része. Ettől a lehetőségtől a materialisták hátán feláll a szőr, de később látni fogjuk, hogy ez a gondolat nem is egy jelentéktelen játszadozás, de addig még néhány alapkérdést tisztáznunk kell.

Az ősrobbanás néven ismert keletkezéselmélet valószínűsít egy pontot az „*időtengelyen*”, amikor kezdetét vette az ismert világunk létezése. Azt nem tudják megmondani az alkotói, hogy ott mi történt, csak azt, hogy egy kicsivel később mi következhetett. A szépséghibája az elméletnek, hogy csak az anyag változásaival foglalkozik, de azzal nem, hogy a változási folyamatban örökölt és továbbadott információ hogyan kezdett hatni, mikor és hogyan került a rendszerbe.

Beépülő információ hiányában nem lenne változási folyamat, nem lenne most sem „*fejlődés*”, hanem minden anyagi elem most is ugyanott lenne mint akkor, és „*ugyanúgy nézne ki*”. A fizikai tér, vagy a világegyetem tágulásáról szó sem lehetne. A fejlődésnek nem is lenne értelme, sőt semminek sem lenne értelme, mert mi sem létezhetnénk, akik felismerhetjük a világunkat. Nélkülünk felismerési folyamat sem létezhetne.

Ha feltételezzük, hogy az anyag (az anyag-energia egyenértékűséget is beleértve) nem vész el, akkor az átalakulásához még kell valami, ami lerendezi a változások folyamatát. Az ősrobbanás elméletek megalkotói nem gondolták végig az információ szerepét, nem gondolkodtak folyamatban, csak eseményekben, vagy azok kisebb moduljaiban. Az inercia rendszerek és a matematika persze mindent elvisel. Időnként szükség van egy korrekciós tényezőre, egy behasalt hatásra, és már azt is mutatja az egyenletünk, amit elvárunk tőle.

Mi lenne, ha mégis lenne olyan információ, amely a teremtés óta része az anyagi világunknak is, és nélküle semmi sem létezhet? Ha lenne ilyen része a világunknak, akkor könnyebben megérthetnénk az Igeről írtakat is. Lehet, hogy az információ és az Ige nagyon közel áll egymáshoz?

A következő fejezetben az információ újszerű leírását adjuk közre.

AZ INFORMÁCIÓ AZ ANYAG-ENERGIA RENDSZER ALKOTÓ ELEME

Nem azért keveredünk fizikai és műszaki kérdések boncolgatásába, hogy elijesszük a Kedves Olvasót, hanem azért, hogy bemutassuk azokat az elvi és gyakorlati réseket, amelyek nyitva állnak előttünk a létünk újszerű megértése folyamatában.

Ha egyes bekezdések megértése elsőre nem sikerül, akkor érdemes átugorni a következőre. Így csupán egy érvet veszít a sok közül az, aki kevésbé jártas a fizikában. A felsorolt érvek egyedül is megállják a helyüket, de együtt várfalat képeznek. (Ha az érthetetlennek talált kifejezést, vagy mondatot egy internetes keresőbe másoljuk, számtalan találatot fogunk kapni, ahol a megfelelő szintű értelmezést is elolvashatjuk.)

Az ismert világegyetem több, mint 90 %-a hidrogén és hélium atomokból, molekulákból, ionokból, izotópokból áll. Ezek a részecskék folyamatos mozgásban vannak, haladnak, ütköznek, gyorsulnak, lassulnak, hasadnak, egyesülnek. Át is alakulhatnak szubatomi részecské, de az eredmény szintén mozgásban lévő, egymásra hatást kifejtő anyagi részegységek halmaza lesz.

A gyakorlatban – hagyományosan - folytonos közegekről, homogén testekről beszélünk, de ezeket jobb, ha a lélegzésen, az evésen és iváson kívül máshol óvatosan kezeljük, mert sok vakvágányról kellett már visszatolatni azon tudósoknak, akik az anyagba beépült és újra beépülő kvantálási (ismétlődési) információt nagyvonalúan figyelmen kívül hagyták, és az anyagokat kontinuumként (folytonos közegként) kezelték. A hétköznapi életben szilárd, folyékony, légnemű anyagokkal foglalkozunk, de ez csak a látszat, amit évszázadokkal ezelőtt elődeink megfogalmaztak, és kényelemből ma mi is használunk.

A mai ismereteinkkel felvértezve, nem tudunk olyan anyagról, anyagi részecskéről, amely ne keringene égitestként, vagy ne állna mozgó elemi részecskékből, vagy kvantáló egységekből. Ezek a mozgások, bár felületesen úgy néznek ki, de nem véletlenszerűek, hanem van meghatározott előzményük, ami a mozgást, vagy kölcsönhatást létrehozta, és van következmény is, amely a környezet felé megjelenik.

Ugyanazzal a kinetikus (mozgási) energiával nagyobb erőt fejt ki a környezetére, például egy dugattyú felületére, egy hőmozgást végző gázmolekula, ha kisebb résben, gyakrabban ütközik, mert a mozgási energiája változatlan ugyan, de az ismétlődési gyakoriság megváltozott. Az ütközési gyakoriság változása olyan információ, amely önmaga nem bír energiával (munkavégző képességgel), nem változtat az ütközésben részt vevő részegységen, molekulán de a környezet felé már változtat az eredő hatáson, nyomást növel, mozgásállapotot változtat, halmazállapotot vált...

Úgy tapasztalja a hatásnak kitett környezet, hogy változott a halmazódó hatás, amely makró szintű energiaállapot (munkavégző képesség) változást jelent. Egy pontszerű molekula mozgása, ütközése Newton törvényeivel jól kezelhető, az égitestek mozgása, keringése Kepler törvényei alapján jól számolható, de több részegység ütközései, vagy egy részegység sorozatos ütközése, keringése már csak a kapcsolt információ figyelembevételével írható le konzisztensen, vagyis belső ellentmondásoktól mentesen, következetesen.

Információnak nevezzük azt a jellemzőt is, hogy a levegő molekuláinak átlagos ütközése milyen gyakran következik be, vagy az ütközések gyakorisága hogyan változik. Ezen az ütközési információn múlik, hogy egy adott légsugár gyorsulva, vagy lassulva mozog a Laval fúvókában², vagy az, hogy a világegyetemben keringő égitestek, galaxisok átlagosan közelednek, vagy távolodnak egymástól, amit helytelenül tágulásnak is szoktak hívni.

Az információ nem egy szélfúttá papíron lévő, elhalványodó üzenet, mert kvantálásról kvantálásra, kölcsönhatásról kölcsönhatásra megváltoztatja a környezet felé kifejtett hatást, sőt maga az információ is kombinálódik más információval. Az információ anyagot, energiát ér, fizikai folyamat megváltoztatását eredményezi. Az információ eseményről eseményre átadódik, nincs energetikai korlátja, nem semmisül meg.

2 hu.wikipedia.org/wiki/Laval-fúvóka

Az információ kombinálódása is előfordul, amikor két kölcsönhatás hat ugyanazon az elemen. Ha két ellentétes hatás kioltja egymást, az információ akkor sem vesz el.

Ugyanakkora mozgási energia más erőhatást fejt ki a környezetére, ha gyakrabban, vagy éppen ritkábban következik be. Ezt az állítást kísérletekkel is igazoljuk a Kreatív fizika 6.³ című írásunkban.

Az ütközési sorozatból álló folyamat – elválaszthatatlanul – összekapcsolja, integrálja az anyagot, az energiát és az információt. Ez az integrálás nevezhető, konzisztens-téridős folyamatnak.

A jelenleg elterjedten alkalmazott téridő (tér-idő kontinuum) definíció⁴, amely leginkább az idő és a tér dimenziók közös matematikai transzformálását⁵ jelenti, nem tartalmazza a beépült kvantálási-információt, ezért a valóságban nem lehet konzisztens. Kisarkítva úgy is fogalmazhatunk, hogy a „*téridő kontinuum*” egy elméleti segédeszköz, amelyet a szakemberek - A. Einstein óta - egyes jelenségek szemléltetésére, az átlagemberek pedig fantáziálásra használnak. (Féreglyukakat képzelnek el, időutazásra vágnak...)

A valóságban csak kvantáló elemekből (elektron, atom, molekula, elektromágneses sugárzás, keringő égitestek...) épülő rendszerekkel, a kvantálási-információt átörökítő eseménysorozatokkal találkozhatunk a nano méretektől kezdve az égitestekig bezárólag, ezért mondhatjuk, hogy a kvantálási-információ elég széles körben meghatározó jellemzője az anyagi világnak, legtöbbször mégsem ennek tudatában kezeli a szakmai gyakorlat a problémákat.

Elvileg nincs gond azzal, ha a taszító hatást, vagy ütközéseket egységnyi felületre vonatkoztatjuk. Ekkor nyomást kapunk, de a taszító hatás csak elméletben folyamatos, vagy állandó. A valóságban a gázmolekulák ütközési sorozatát kellene átlagolni térben és időben, amely elvileg is lehetetlen vállalkozás. A gyakorlat ezért a közelítés jól bevált módszerét alkalmazza, de ennek az az ára, hogy a kvantálás információs függése rejtve marad, pedig az adott felületre nagyobb nyomást hoz létre az ugyanazzal a sebességgel mozgó tömegpont az átadott impulzussal, vagy az átadott mozgási energiájával, ha az ütközés gyakrabban ismétlődik.

Pingpongozás közben előfordul, hogy a pattogó labdát pingpongütővel le akarjuk szorítani az asztalhoz, hogy megállítsuk. Ilyenkor tapasztalhatjuk, hogy a labda mozgásánál jelentősen lassabb lezorítás közben lassul ugyan a labda mozgása a veszteségek következtében, de a csökkenő távolság miatt gyakoribbá válik a kopogás, miközben fokozni kell a lezorító erőt, mert a pattogás „*felkeményedik*”. Tévesen arra gondolhatnánk, hogy a lezorítás begyorsította a labdát, de ha ez igaz lenne, akkor a labdának gyorsulva kellene mozogni. Ezzel szemben a labda sebessége csökken, míg meg nem áll. A labdának rövidebb utat kell megtennie a kopogások között, ezért hallunk gyakoribb kopogást. (Ezen állításunkat kísérlettel is alátámasztottuk a 3-as számú lábjegyzetben jelzett írásban.)

Tehát, a lezorítóerő növekedése abból adódik, hogy a pattogási távolság egy külső kényszerrel korlátozva, erőteljesebben csökken, mint a szabad pattogás sűrűlódás alapján létrejött távolságcsökkenése lenne. A kényszerített csökkenés okozza a korábbinál gyakoribb pattogást, és ezzel a megnövekedett impulzussorozat integrál értéket, vagyis a megnövekedett nyomást. A nagyobb erőszükségletre vonatkozó észrevételünknek így megvan a fizikai alapja.

A szakirodalomból⁶ ismert jelenség, hogy a szigetetlen csőben áramló, a környezetének a cső falán át hőt leadó gáz össznyomása (megállítási nyomása) és statikus nyomása megnő a lehülés hatására, a lokális hangsebesség alatt. Pontosan úgy viselkednek a lassuló gázmolekulák, mint a pingpongütővel lezorított lassuló pingponglabdánk, csak az ütő helyett a tökéletesen rugalmas ütközések térítik vissza a molekulákat.

3 https://www.academia.edu/94301234/KREATÍV_FIZIKA_6_Creative_Physics_

4 Szabados B. László, Száz éves az általános relativitáselmélet, www.matud.iif.hu/2015/06/03.htm

5 Matolcsi Tamás, Téridőmodellek, 2012. p.69. <http://szofi.elte.hu/pdf/jegyzet/terido>

6 A P. Balachandran, *Gas Dynamics for Engineers*, Indian Space Research Organisation, Trivandrum, New Delhi 2010. P 152. Problem 1.

A lehüléstől (kinetikus hőmérséklet csökkenés) egymáshoz közelebb kerülő, mozgási energiát vesztő gázmolekulák közül nem csak többen, hanem gyakrabban is ütköznek az egységnyi mérő felütnek a vizsgált időtartam alatt. Ebből adódik a meglepő nyomásnövekedés. Annyira nem illik bele ez a felismerés a szokásos kontinuumfizikai és mérnöki gyakorlatba, hogy a szakirodalom csak elvétve, és elvi magyarázat nélkül találja az inyenckeknek.

Ezt a jelenséget empirikus adatokkal szokták⁷ számolni, mert a kvantálási-információ szerepe eddig nem került terítékre. A termodinamikai számításokban jelenleg a hő(energia), mint rejtett/tárolt energiapótlék biztosítja az energiamérleg teljesülését, de a számítása a fiktív fájhő és hőmérséklet segítségével nem lehet konzisztens. A kvantálási-információt pótló entrópia és a hőenergia használata okozza számos kvantummechanikai esemény termodinamikai értelmezhetetlenségét, amely események a kvantálási-információ bevezetésével konzisztensen leírhatók makró méretben is.

Az információ anyagi jelentőségét tovább gondolva nem találunk olyan pontot, ahol érvénytelennek kellene nyilvánítanunk megállapításainkat. Az egymással ismétlődően függőségben mozgó elemi részecskékből összetevődő makró anyagi rendszerek, majd az öröklött információt tovább örökítő DNS láncok, az élő szövetek, élőlények, élő emberek tovább viszik a kapott információs rendszert, amely az ismert anyagi rendszerünk elválaszthatatlan része.

Vajon az élő emberek gondolkodása, döntései meg tudnák határozni a molekulák ütközéseit? Ennek a kérdésnek a megválaszolásához egy dolgot kell csak tisztázni: Ha az anyagi folyamatok eredménye az információ átörökítése, és az információ nem egy opcionális játékszer, akkor a gondolatunk, közléseink magukon viselik a múltbeli információ-vezérelt anyagi világ sajátosságait. Nem csak a fizikai (materiális) cselekedeteink hatnak az anyagi világunkra, hanem kimondhatjuk, hogy az információ átadás, a közléseink, gondolataink is hatnak az anyagi világunkra materiális és energetikai szinten is.

Információ-vezérelt anyaghalmazban létezőnk? Akár ezt is mondhatjuk, de az emberi gondolatok hatása elég kicsinek tűnik ahhoz, hogy sok változást érzünk el. Talán ezért is maradt rejtve ez a függőség. A műszaki, fizikai tudományokban szeretjük, ha egy teszt tetszőlegesen megismételhető és reprodukálható. Az emberi gondolatok hatása nem éppen ilyen. Persze, ha éppen jókor vagyunk jó helyen, és azt gondoljuk, mondjuk, vagy tesszük, ami illeszkedik az információ-vezérelt rendszerünkbe, akkor „*hegyek is megmozdulhatnak*”, a fűvókából kiáramló gáz egyszer csak gyorsulni kezd, pedig korábban lassult a bővülő keresztmetszetben (Laval fűvóka). Míg, ha azt a kis információt elmulasztjuk kiadni, hozzátenni, akkor nincs hegyomlás, nincs gyorsulás. Marad a filozofálgatás, amely szintén nem hatástalan, csak nem olyan látványos.

Meg kell barátkoznunk azzal a ténnyel, hogy a legkisebb alkatrészünk működése, vagy a gondolatunk is tovaterjedő, anyagi következményekkel, függőséggel jár. Nem vagyunk függetlenek semmitől és senkitől! Úgy is fogalmazhatunk, hogy az anyagi és szellemi világunk nem független egymástól.

Fentiekből egyenesen következik, hogy anyag nem létezhet információ nélkül! Az információ valahogyan, valamikor bekerült az anyagi rendszerbe, és megörököltük. Az anyag és az energia valahogyan viszonyul a környezetéhez, amely kifelé irányuló hatást az anyag és energia jelenléte nem határozza meg teljes mértékben (determinisztikusan).

Az anyag és/vagy energia jelenlétéhez társul egy információ, amely nem csak egymáshoz, hanem folyamattá is kapcsolja az egyedi jelenségeket, vagy eseményeket. Az információ az anyagtól és az energiától elkülönülve hat, de az eredmény már elválaszthatatlanul örökíti át az anyagot, energiát és információt egy következő esemény leendő kiinduló pontjaként, ahol a környezetből eredő információ és a hozott információ kombinálódása hatására jön létre az újabb eredmény, amely a folyamat részeként újabb hatást gyakorol a környezetre.

⁷ Lengyel Lajos, Max-Planck-Institut für Plasmaphysik, BME, ARA 1993. 6.P.2-es pontja

Nem külön az energia öröklődik energiává, és nem az információ öröklődik információvá, hanem a kapott/felvett információ hatására az anyag-energia-információ rendszer módosul.

Ez a folyamat nem tartalmaz folytonos idő dimenziót, de az események egymás utáni ismétlődése, kvantálása, illetve annak változása tartalmazhat időzítés információt, amely nem egy virtuális skálához viszonyítás, hanem valós események egymást követésének jellemzője, mint például a gázmolekulák ütközési gyakoriságának változása. Ha most így működik az ismert világunk, akkor a valószínű kezdetétől fogva így kellett működnie.

Az információ lehet egyszerű, amely elemi, vagy atomi szinten értelmezhető, de lehet összetett is, amely az emberi értelenen túl a teremtői szóig, más szóval, Igéig⁸ terjed. Ha az anyagi világunk sem létezhet információ átadás nélkül, akkor miért pont a kreátor információközlését akarnánk kizárni? Ha van ilyen, akkor nyoma is van, csak fel kell ismernünk. Úgy tűnik, hogy a fenti, „*Kezdetben volt az Ige*” idézet ugyanazt az információt fedi le, amit a fizikai vizsgálataink alapján felfedeztünk és megfogalmaztunk, de egy eltérés azért van, de erre a végén térünk vissza.

Láthattuk korábban, hogy az átadott információ csak szaporodni, kombinálódni szokott, megsemmisülni, eltűnni nem. Akkor hol kereshetünk olyan kezdő pontot, amely előtt nem volt a ma ismert információ, utána meg egyszerre csak lett? Az "*egyszerre*" milyen hatásra történt? Az "*egyszerre létrejött*" eseményre szoktuk mondani, hogy kreáció/teremtés. Ezt az egyszeri eseményt követheti a folyamat, aminek része a világegyetem változása, vagy az emberi élet is.

Marad az a felismerés, hogy a személyes létünk egy korábbi folyamat következménye, tehát nem lehetünk függetlenek a múltunktól, egymástól. A kérdés az, hogy csak kicsit függünk, vagy teljesen, vagyis determinisztikusan. Van lehetőségünk letérni a "pályáról"?

Az információs folyamatok találkozásakor, vagy a döntési pontokon gyakran egy külső hatás, információ, felismerés köré rendeződnek a dolgok, gondolatok. Ilyenkor mindig történik valami, amelynek hatása tovaterjed, és egybefogva terjeszti a hozott és a kapott információt. A terjesztés lehet elemi, kreatív szintű információ, makró szintű téridő-operátor, lehet biológiai örökség, de lehet szellemi információ, tudás és nem utolsó sorban lelki információ és kapcsolat hatása is.

Az előzmények fontosak, és megmásíthatatlanok, de rajtunk múlik, hogy mit építünk rá, milyen lesz a folytatás. Az egyéni, vagy a kollektív feledés még nem jelenti azt, hogy a múltbeli eseményeknek ne lenne hatása ránk.

Esetleg zavar valakit, hogy a gondolataink, érzéseink nem vesznek el a semmiben, és következményei lesznek? Vajon mégis miért rejtegetünk dolgokat, emlékeket, gondolatokat?

Ha kigondolunk valamit, esetleg azt meg is valósítjuk, akkor ezzel megváltoztatjuk a környezetünket, sőt önmagunk jövőjét is. Ehhez hozzájárulhat az az információ, amelyet a fenti 2000 éves interpretáció bemutat, amely hat ránk, és hat az egész világra. Úgy is fogalmazhatunk, hogy olyan információ/Ige, amely hiányzik a jelen világunkból, de szükségünk van rá ahhoz, hogy a teremtési rendbe visszatalálva/visszailleszkedve, megelégedetten, reménységgel élhessünk. (Az elvesztett Wi-Fi kapcsolat helyett is szükségünk van egy újabbra, hogy az on-line kommunikáció helyreálljon.)

A meglévő információ-vezérelt folyamat nem áll meg a jelenben, de hogyan változtathatunk a jövőnkön? Van döntési szabadságunk?

8 <https://szentiras.hu/SZIT/Jn1.1-18>.

SZÜLETÉS – ÚJJÁSZÜLETÉS

A fizikai jelenségekből kiindulva felvillantunk egy lehetséges pályát, ahol az élettelen anyagon, majd az élő szervezeteken át, a nyelvi közlésre alkalmas emberen keresztül megjelenő elemi információ tetten érhető. Mi történik, ha az elvonatkoztatásra képes ember, vagy a teremtő fent leírt igéje olyan információt hoz létre, amely eddig nem volt jelen az anyagi folyamatokban, az emberi kultúrát is beleértve?

Ha jó időben, jó helyen hozzuk létre/működésbe a megfelelő információt, szándékot, tettet, akkor a kitűzött cél megvalósítható. Ha valamit elhibázunk, akkor is lesz hatás, de nem az lesz, amit vártunk.

Életünk során gyakran hozunk döntéseket. Ezek mind olyan információkat eredményeznek, amelyek a jövőnk befolyásolják. Vannak kellemes helyzetek, függőségek, és fájdalmas, kerülendő helyzetek. Bátran válogatni szoktunk a jónak és a rossznak gondolt dolgok, tényezők között, pedig a nullával egyenlő esélyünk van arra, hogy a létező legjobb döntést hozzuk meg. Mire jutunk a próbálgatással? Mondjuk, nem unatkozunk, de a többi eredményünkkel inkább nem érdemes dicsekedni.

Vágy-vezérelt emberek vagyunk, annak születünk, akik sokszor azt sem találjuk el, hogy nekünk mi a jó, a másik emberekről nem is beszélve. A fent idézett 2000 éves interpretáció szerint még a megfáradtaknak, megterhelteknek, kétségbeesetteknek, elveszetteknek is van más lehetősége. Az az információ, amelyet olvashatunk János írásában, olyan kapcsolatról szól, amely a legkivánatosabbak egyike. Miért ne választanánk éppen azt? Olyan szeretetben, harmóniában lehet részünk, amelyet a születésünk óta nem tapasztaltunk. Ezért is hívhatjuk újonnan születésnek, vagy megtérésnek az elveszett otthonba.

Megelégedettek vagyunk a helyzetünkkel, magunkkal, a kilátásainkkal, a függőségeinkkel, vagy éppen ellenkezőleg? Mi dönti el, hogy mi az elég, a jó, a rossz? Úgy általában, vagy csak saját magunk számára? Miért számít egyszer az, hogy mi van a másikkal, a környezetünkkel, és miért nem számít máskor?

A szenvedés „tüze” mitől függ? Miért lehet boldog, megelégedett egy láb nélküli ember, és gyakran miért nem az, akinek több vagyona van, mint másnak? Van, aki az elégtelen körülményei miatt elégedetlen, van, aki a gazdagsága ellenére. A vágyaink csapdájában élünk. Ez olyan függőség, amelytől, ha akarunk, sem tudunk megszabadulni önerőből. Megváltóra van szükségünk, aki újjá tud, és újjá akar szülni, ha mi is azt akarjuk.

A szerző egyik nagymamája és később az édesanyja is halálosan beteg, fájdalmak között, boldogan készült a Megváltója országába, amely a testi halál után vár rá. A belőlük sugárzó békesség és reménység körülöttük mindenkit megérintett. Számukra a testi elmúlás nem a vég volt, hanem a kezdete egy másik létnek. Az életük során volt egy-egy pont, amikor tudatos függőségbe léptek a Megváltójukkal, és hozzá hűségesen, már itt a földön, boldogan, reménységgel élték az életüket a háborúk, ÁVH-s börtön, betegségek, veszteségek, engedetlen gyerekek (az egyik a szerző volt) ellenére.

A hal a vízben érzi jól magát, a madár a levegőben, az ember pedig a teremtési rendben gondoskodva a rábízottakról. *„Megelégedéssel tölt el, ha a helyemen tudhatom magam. Jókor, jó helyen, felkészülve.”*

A testté lett Igétől, vagyis a Megváltótól származó kijelentés/információ találkozik az anyagi rendszerben átörökítettel, és együtt alkotja a teremtett világ struktúráját, és életét meghatározó folyamatot, amelyből most annyit láthatunk, hogy az a teremtéssel kezdődött, és az újjászületéssel alapvetően megváltozik. Megváltás nélkül nem látunk pozitív jövőképet sem a magunk, sem más teremtmény számára, arról nem is beszélve, hogy az információ terjedés szabályai szerint nem csak lelki, hanem fizikai hatása is van a megváltásnak/megtérésnek. Rajtunk múlik, hogy a „testté lett Igéhez” kívánunk igazodni, vagy éppen a meghívást visszautasítva, ellene cselekszünk.

Az idő múlása nem változtat a folyamatokon, hanem azok a maguk információs függőségei szerint folynak, akár hasonlítjuk az események folyamatát valamilyen ismert időmérő folyamathoz, egy fiktív/virtuális

keretben/inercia rendszerben, akár nem. Reverzibilis, megfordítható folyamatok létét az információ átadás folyamata kizárja, mert az egyszer elterjedt, továbbadott, kombinálódott, a folyamatba beépült információ nem semmisül meg.

Tudván, hogy az információ terjedése nem csak a DNS átadásával kezdődött, elveszti a jelentőségét az a vita is, hogy a földi élet itt alakult-e, ki, vagy valamilyen kozmikus test hozta magával valahonnan. Ha az élet folyamatát "*törzsfajlódásnak*" állítjuk be, akkor éppen azokat az információkat próbáljuk felülírni, amelyeket megöröklünk. Ha már a molekulák ütközése sem véletlen folyamat, akkor a több molekulából összeálló DNS által hordozott információ miért lenne kivétel?

Nem a "*törzs*", hanem a törzsfajlódás mítoszai mentek át az igazi evolúción, mert annak megalkotói mindig kikerültek egy problémát, és újabb elmélettel hidalták át a réseket. A világunk mitől fejlődne, ha csak nem fejlődésnek hívjuk a 2000 éves interpretáció információját? Mi más gyakorolhat még fejlesztő hatást az élőlényekre? Egy elv, a „*kiválasztódás elve*”, vagy az "*életöszön*"? Aki ezeket tartja a "*fejlődés*" motorjának, az tegye mellé az információs forrást is. Ha nincs, aki válogat a készletből, a célokat kitűzi, majd megvalósítja, akkor hogyan lehetséges egy kiválasztás/kiválasztódás, amely ne lenne információ útján bekódolva a természet egészébe?

Ki mondta azt, hogy jobb élni, mint meghalni, vagy azt, hogy jobb erősebbnek, gyorsabbnak, okosabbnak lenni? Egyáltalán mi a születés és a halál? Ezek a kérdések szinte sugallják azt a választ, hogy az egyedek maguktól még sorba állni sem tudnának a kiválasztáshoz, nem, hogy előnyt szerezni a másik egyeddel szemben! Amit esetleg most előnynek vélünk az hosszú távon hátrány is lehet, és fordítva. Nem csak az emberi vágyainkat vetítjük rá másokra?

Ha azt feltételeznénk, hogy a kiválasztódás nem az egyedeken múlik, hanem sok egyed életén át tart, akkor meg arra nehéz válaszolni, hogy mi örökíti át a célirányos „*változás iránti készletét*” egyedről-egyedre.

Ha azt állítjuk, hogy a törzsfajlódás oda vezet, hogy az egyed tovább él, vagy erősebb, okosabb lesz az elődjeinél, új életteret tud meghódítani, akkor ezzel oda jutunk, hogy a nála esendőbb, lassabb, gyengébb pedig kiszorul a korlátozott méretű és mennyiségű erőforrás közeléből. Ez nem együttes fejlődés, hanem „*kenyérharc*”. Ha az agresszív életmódunkat akarnánk igazolni valamely képzelt bíróság előtt, akkor a törzsfajlódásra hivatkozás kiváló érv lehetne.

Tudomásunk szerint a Megváltó rendelkezik azzal az információval, amellyel bármit, bármikor felülírhat, és új folyamatokat elindíthat, vagy régiakat megállíthat. Van ilyen eszköze/hatalma a "*kiválasztódásnak, vagy törzsfajlódásnak*"? Ha nincs, akkor bizony nem rúghat labdába az élet mérkőzésén.

Be kell látnunk, hogy még a reál tudományokat is több szinten átszövi az információ, és a szellemi, lelki, teremtői információ is éppen olyan szerves részévé válik az anyagi világunknak, mint a molekulák ütközésének hatását befolyásoló információ. Mindegyik információ ugyanarra az anyagra és környezetre hat. A hatásuk egymásba fonódik, a két információ kombinálódik.

Sokszor vágyunk arra, hogy a gondolataink valósággá váljanak, és nem vesszük észre, hogy azok eleve a valóság részei az információs függőségek miatt, csak esetleg nem úgy, ahogy szeretnénk.

Nincs értelme véletlen eseményről ábrándozni, és nincs értelme misztikus fejlődést vizionálni. Ami van, az nem véletlenül/előzmény nélkül lett! Az előzmény információjához társulhat a biológiai öröklés, az emberi információközlés és tevékenység, és kiegészítheti az újjászüelő/megújító Ige/információ. Így együtt adhatják a továbbadott információt, amely akár "*hegyek elmozdítását*" is eredményezheti⁹ a helyreállt teremtési információs és kommunikációs egység következtében.

9 Biblia, Máté, 17, 20

Nincs tudomásunk független anyagi és lelki, vagy szellemi világról, amelyet a megörökölt és továbbadott információ ne kötné össze, ezért a teremtett világ tanulmányozása nem állhat meg a fizikai jelenségeknél. Ezek után nincs miért kétségbe vonnunk a teremtés tényét, ugyanis reális érvekkel nem relativizálhatjuk a létünket, sorsunkat, jövőnket, tetteinket, gondolatainkat.

A Kedves Olvasóra bízunk annak meglátását, hogy mi következik abból, hogy az anyagi, szellemi és lelki világok függetlenségéről szóló mítoszokat, elméleteket most már nem csak a 2000 éves interpretáció cáfolja, hanem azzal összhangban, az információt átörökítő folyamatokról szerzett ismereteink is erodálják. Vannak akik eddig úgy gondolták, hogy ha az anyagi világot nem is uralhatják, de a szellemi világ uralásán erősen dolgoznak. A lelki világot elég letagadni, és az ellenkezőt állítók száját elég befogni.

A Teremtővel megszakt „*meghitt*” kommunikáció, és a világunktól való elidegenedés, betegség, halál, és azoktól való félelem a realitás számunkra. A hiányzó kommunikáció nem áll vissza külső információ/Ige becsatornázása nélkül.

Dönthetünk úgy is, hogy a teremtő rendjéhez igazodunk, miután újjászülettünk¹⁰, és ezért "*halljuk*", átéljük az ehhez szükséges Igét/információt, de járhatjuk a magunk útját, ahol nem hallhatjuk, érthetjük a számunkra elkészített következő információkat, amelyek megóvnának az újabb kisiklástól, és elvezetnének a számunkra elkészített világba, amelynek jellemzője a „*szeretet, öröm, békeség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség*”¹¹.

Dönthetünk úgy is, hogy mindent megteszünk annak érdekében, hogy a világ szembeforduljon a teremtőjével, és elutasíthatjuk az újjászületés lehetőségét is. Vajon ez hova vezet bennünket?

Nem egy teremtői kiszúrás az, hogy a korábbi teremtői kapcsolatnak hátat fordító emberiség elvesztette a természetes, meghitt információ-cserélési/kommunikációs képességét a teremtőjével. Ha ezt a bibliai információt valaki nem is hiszi el, de azt senki sem vonhatja kétségbe, hogy nem úgy születünk, hogy a Teremtő eredeti akarata szerint élénk, vagyis képességeink szerint gondolnánk a ránk bízott környezetünket. Inkább pusztítjuk, és a környezetünkben élőket sem kíméljük. Lehet, hogy csak úgy általában vagyunk felelőtlenek/gonoszok, lehet, hogy egyes személyeket, vagy csoportokat pécézünk ki, valamely rosszakarat áldozataiként.

A fent idézett 2000 éves interpretáció arról tudósít, hogy kisiklott állapotot öröklünk szüleinktől, a világtól, a DNS molekuláinktól, az atomjainktól, de a lelki megtéréssel ez a helyzet orvosolható. A korábban nélkülözött teremtő/újjáteremtő információ, függőség hatása alá kerülünk. Aki ezt átéli, az nem akar bujkálni tovább sem a Teremtő, sem a Megváltó/újjáteremtő elől. Az emberi tudás, kommunikáció, tevékenység önmagában nem lehet teljes, mert a valós folyamatoknak a teremtő/újjáteremtő információja nem a mi kezünkben van. Azt kaphatjuk, és beépülhet az életünkbe, világunkba, ha úgy döntünk. Rajtunk áll, hogyan élünk a felkínált információval, és visszakapcsolódunk-e a Világháló folyamatához.

Nem sokat tévedünk, ha azt mondjuk, hogy az információ az Ige anyagba csomagolt ajándéka a Világunk számára. Az információ kezdettől fogva része az Igének, de kapcsolataink, bizonyos keretek között, változtathatnak rajta, amivel az életünk folyamatának a múltját nem, de a folytatását nyitottá teheti.

10 Biblia, János 1,12-13

11 Biblia, Galata 5,22-23

INFORMÁCIÓS ÖNRENDELKEZÉS

Ahogy a fizikai létünkben párhuzamosan több függőség is létezhet, úgy a tudatos információ csere is több párhuzamos úton és módon történhet. A *"lelki újjászületés"* csodáját¹² a szerző is ismeri a sok száz-millió, magát krisztuskövetőnek (görögül: krisztianosz) valló emberrel egyetemben.

Péter apostol 2. levelében olvashatjuk¹³: *„Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt akarja, hogy mindenki megtérjen.”* Ez egybecseng azzal, ahogyan az információs kötöttségeinkről írtunk. A felkínált lehetőséggel élhetünk, és nem mi építjük fel, hanem az elkészített pillanatban és módon készen kapjuk.

Pál apostol írja¹⁴: *„Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és az igazság ismeretére eljusson.”*

Jézus Krisztus, a testté lett Ige nélkül nem lenne esélyünk, hogy vele, a megváltóval kapcsolatba kerüljünk. A Megváltó meghívásának elfogadása a választásunk, vagy döntésünk. Ha erről nem döntünk, akkor minden marad a régiben.

A 2000 éves interpretáció szerinti hit nem elsődleges forrás, nem egy természetfeletti energia, hanem *„a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés”*¹⁵. Az elsődleges információ az Ige, aki van, hat és cselekszik. Ha kell, akkor átír folyamatokat, hegyeket mozgat, tudást ad át, felemel, megítél, és reményt ad... A hit a kegyelmet gyakorló Megváltó, a *„testté lett, értünk meghalt, majd feltámadott Ige”* megragadásának eszköze, amely az életünk lényegi részévé válik. *„Kegyelemből van üdvösségetek hit által”*¹⁶, tanítja az Ige.

Tudósok évezredek óta vitáznak arról, hogy egy szent (a többtől megkülönböztetett,) irat mennyire vihet közel a létünk lényegéhez, mennyire kell a leírt szabályokhoz, törvényekhez tartani magunkat, vagy csak opcionális támpontokat jelentenek számunkra – esetleg azt sem. Ha egy irat, legyen az bármennyire is szentnek tartott, nem számol az Igének a teremtéssel kezdett folyamatával, akkor az, a fentiek alapján, nem lehet igazi, éltető táplálék, kapcsolatépítő információ számunkra, annak ellenére, hogy esetleg bölcsekedni lehet róla, de az életünk, létünk lényegét nem érinti.

Az is előfordulhat, hogy az olvasóval van baj. Nem arra használja az információt, amire az való. Régen is előfordult az ilyen. A Bibliában a Jn. 5,39-40 részben a testté lett Ige mondta: *„Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot, és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.”* Hogy ez tényleg előfordulhatott, azt mutatja, hogy terített asztal mellett is éhen lehet halni.

A hitről számtalan vallás és közösség ettől eltérő módon vélekedik. Azok a vallások és hitvallások, amelyek a hitnek (az *„igaz-hitnek”*) tulajdonítják az elsődleges szerepet az Igével szemben, vagy ahelyett, azok kizárják köreikből a teremtett világunk információs folyamatait. Ennek az alapcserének a következményei lehetnek a véget nem érő hitviták, hitharcok, mert a szilárd alapot nélkülöző részigazságok nem vezetnek el a megtérési, vagy újjászületési ponthoz. Elvezetnek viszont a fikciók és a misztika világába, amely évezredek óta függőségben tart tömegeket. Ezzel szemben a 2000 éves interpretációban az Ige tanít a hitről, és nem a hit az Igéről.

12 Biblia, 2Korintus 5,17-18

13 Biblia, 2Péter 1,9

14 Biblia, 1Tim 2,3-4

15 Biblia, Zsid 11.1

16 Biblia, Ef 2.8

LEHULL A LEPEL

Kezdetben, a teremtéskor, nem az Ige került bele a világba, hanem a világ vált az Ige részévé. A világunk részét képező információt részben feltárhatjuk ugyan, de a számunkra létfontosságú hiányzó információt csak a kijelentett Ige, a testté lett Ige és a Pártfogó (Szentlélek) segítségével tudjuk felfogni, megragadni, a teremtő Igével kapcsolatba lépni, akit a köznyelvben Istenként, Mennyi Atyaként és Úrként is meg szoktunk nevezni.

A sok megnevezésnek az a magyarázata, hogy a számunkra felfoghatatlanul hatalmasat (hatalom birtokost) csak részinformációk alapján tudjuk megnevezni. A Kárpátok nem a legnagyobb hegység, de azt is csak távolról látjuk egészében, az űrből. Ha földön járó emberként akarjuk megismerni, akkor hegyről hegyre kell haladnunk, amiknek gyakran külön neveket is adunk, annak ellenére, hogy az mind a Kárpátok.

A világ teremtésekor már jelenlévő Ige 2000 évvel ezelőtt testté is lett, hogy a jelenlétével, szeretetével, tanításával, áldozatával megváltsa a teremtőjének hátat fordítva létező világot és minket embereket a reménytelen helyzetünkből. Ő tudja, hogy mikor és miért kellett ezt így megtennie értünk, de a munkát elvégezte a kereszten. Az életadó információ, az Ige, újra szabadon elérhető az ember számára, ingyen, kegyelemből. Most már rajtunk múlik a jövőnk. Aki meghallja a zörgetést, és ajtót nyit a Megváltó (testté lett Ige) előtt, akiről a Szentlélek bizonyosságot tesz, és akivel összekapcsol bennünket, ahhoz bemegy, és közösséget is vállal vele. Velünk most ennél jobb nem is történhet.

Ne feledjük, hogy azért kerültünk veszélybe, mert őseink letértek az embereknek teremtett információs sztrádáról, és a teremtő által fenntartott bensőséges közösségből így kiestek. Mi is ezt a honja-vesztett életet örököljük szüleinktől. Ez nem a Teremtő külön megtorlása, hanem mi vagyunk képtelenek az éltető információk megértésére, befogadására, megélésére. Itt jött a segítség, a testté lett Ige munkája. Ő tudja, hogy mi velünk a baj, és minden információ rendszergazdjaként új életet is ad, ha mi készek vagyunk elfogadni.

Gyakran hangzik el, hogy Isten miért engedi meg a sok szenvedést, halált. Ha létezne, akkor nem engedhetné meg. Ez a kérdés abból adódik, hogy nem ismerjük fel sem a honja-vesztett helyzetünket, sem azt, hogy élő meghívónk van a Megváltóhoz, ahhoz a testté lett Igéhez, akié a világ, aki az ajtónk előtt várja, hogy beengedjük. Egy hordónyi ivóvíz előtt állva képesek vagyunk panaszkodva szomjan halni ahelyett, hogy kinyújtanánk a kezünket a vízért. Az már eleve árulkodó jel, hogy ezt a kérdést egy másik embernek szoktuk feltenni, ahelyett, hogy az illetékest szólítanánk meg, akár így is: „*Isten, ha létezel, segíts!*”¹⁷

A fájdalom kellemetlen, de életet is menthet, ha figyelmeztet egy nagyobb bajra. Aki kórosan nem érez fájdalmat, az állandó életveszélyben van. Kedvtelésből fájdalmat okozni, mást megkínózni az ember szokott, Isten nem. Isten nem csak a szenvedést, és a halált engedi meg a tőle elfordult világnak, hanem a megszabadulást, örök életet is felkínálja. Eleink jól elszúrták, amikor ők választhattak. Mi ezt kaptuk örökségül. Most rajtunk áll, hogy mit választunk a felkínált helyzetben és pillanatban. A rossz döntésünkért, vagy a meg nem hozott jó döntésünkért mást hibáztatni nagy ostobaság, mert még mélyebbre nyom a sötét indulat. Istennél lehet igaziból „*ön-rendelkezni*”, és ezért harcolni sem kell.

Nem állítjuk azt, hogy az Ige azonos az információval, bár nagy a hasonlóság abban, hogy milyen szerepet töltenek be a létezésünk folyamatában. Az Ige aki a teremtés óta jelen volt és van, betölti az általunk felismert információ szerepét, de a mi értelmünk, az összes információnkkal együtt is kevés az Ige teljességének felfogására, de erre nincs is szükségünk.

17 A szerzőnek ez volt az első néma kiáltása, amelyre a megszólított azonnal válaszolt, és cselekedett is.

Ha megtérünk az elvesztett otthonba, és az Ige által vezetett és táplált életet éljük, akkor visszakapjuk azt, amit a teremtéskor az ember még átélhetett, a személyes kapcsolatot a teremtőjével? Nem, mert a teremtő döntése alapján nem élhetjük földi életünket korlátlan ideig, hogy ne ragadhassunk bele újra és újra az éltető kapcsolatot vesztett állapotba, amit a halál állapotának is nevez az Ige. Ezzel a megállapítással mi sem tudunk vitatkozni.

Isten nem hagyja, hogy megint mindent tönkretegyünk. A teremtéstől az örök életig tartó folyamatot Isten úgy állította helyre, hogy a születési előjog helyett az újjászületés útján biztosította, és biztosítja az ember számára az örök élet lehetőségét. Ezen a lépésen nem is csodálkozhatunk, hiszen mi az, amit emberként, a magunk feje után, nem szoktunk tönkretenni?

A múltunkat őrzi az anyagban átadódó információ és a kapcsolatainkon keresztül ható információ is, de a Megváltó hatalmában áll megváltoztatni a folytatást, ha mi is azt akarjuk, és kérjük tőle. Miért éppen csak kérni kell? Miért nem kell valami próbát kiállni, mint a mesékben? Miért nem kell érdemeket szerezni valamilyen erkölcsi küzdőtéren? Azért mert úgy sem tudnánk kiérdemelni az ajándékot. Az új teremtés nem elérhetetlen többé. A döntés a mi kezünkben van.

Az információ nem csak energiát, vagy anyagot ér, hanem életet is ér, sőt örök életet is ígér, amit megkaphatunk ingyen, kegyelemből, az Ige által, akinek hatalmában áll minden cselekvést, történést és létezését egybefoglalni.

Ha valamit gondol, az meg is történik, azt tesz, amit gondol, és a léte maga a cselekvés és a történes.

*

Az emberi kéz által, nyelvi fogalmakkal leírt szöveg önmagában korábban sem volt, és most sem tökéletes közlés. Az író is tévedhet, az olvasó is félreérthet bármit. Miért született akkor ez az írás?

A szerző azt tapasztalta, hogy egy görögből rosszul fordított, az olvasó által félreértett szövegen keresztül is megérthette az Ige üzenetét. Ha kérjük és várjuk azt a csodát, hogy Isten szava megelevenedjen számunkra, az meg is történik, amikor itt van az ideje.

Ilyen olvasást javaslok a jelen írásunk esetén is. Ezt miért csak a végén írtuk ide? Nem ezzel kellett volna kezdeni? Gondoljuk el, mit jelentett volna ez a bekezdés a Kedves Olvasónak, ha nem tud az előző oldalakon kifejtett információról! Mindennek rendelt ideje van!